

[Hedelund.]

ogsaa er Ordfører i Dag, idet den ærede Ordfører da udtalte, at Socialdemokratiet ved at foreslaa 50 Mill. Kr. havde reserveret tilstrækkelig stor Kapital til at gøre en virkelig stor og betydningsfuld Indsats, og derfor, sagde han, maatte han selvfølgelig holde paa, at Socialdemokratiets Forslag om de 50 Mill. Kr. var det bedste.

Jeg minder om, at paa det Tidspunkt var der mellem 60 000 og 70 000 arbejdsløse, og samtidig gav Motorafgiften betydeligt mindre, end den gør nu. Siden vi sidst havde det radikale Forslag til Behandling her i Tinget, er der gaaet ca. 2 Aar — jeg tror ikke, jeg husker fejl i, at denne Forhandling fandt Sted her i Tinget den 2. December 1927 —, og det er en Kendsgerning, at Arbejdsløshedstallet i Øjeblikket er betydeligt mindre, det er paa knap 30 000, det vil sige, det er halveret. Endelig er, som sagt, Provenuet af Motorafgiften betydeligt større, end det var den Gang.

Men trods de ændrede Forhold kommer man og vifter med disse 75 Mill. Kr. Det er da ganske naturligt, at man spørger: Hvorfor er det netop 75 Millioner? Jeg kan ikke se rettere end, at Svaret maa blive dette: Fordi der paa Ministerbænkene sidder tre radikale Personer.

For to Aar siden mente Socialdemokratiet, som sagt, at 50 Mill. Kr. vilde være en tilstrækkelig stor Kapital, og hvis Medlemmerne af dette Parti indenfor Regeringen havde stillet sig fuldstændig saglig i denne Sag, maatte de under Hensyn til de ændrede Forhold have foreslaaet et mindre Beløb. Men de stod jo overfor de Radikales Tilbud paa 150 Mill. Kr., og jeg gaar da ud fra, at man har handlet, ligesom man gjorde det angaaende Lovforslaget om Nedrustning, hvad man saa kønt kunde læse om i Regeringspressen forleden Dag: Socialdemokraterne maatte lidt op, de Radikale maatte meget ned, og følgelig maatte Resultatet i dette Tilfælde blive, at man faldt ned paa et Beløb af 75 Mill. Kr. De gensidige Indrømmelser svarer nogenlunde til Mandatfordelingen indenfor Regeringen.

Naar Forholdet ligger saaledes, tror jeg man fra alle Sider vil give mig Ret i, at Betegnelsen Kompromispolitik er paa sin Plads. Men det er ikke alene overfor dette Lovforslag, man kan bruge Betegnelsen Overbudspolitik og Kompromispolitik.

Jeg mindes, at et tidligere fremtrædende radikalt Medlem paa et Tidspunkt, da Følelserne mellem de nuværende Regeringspartier

nærmest maatte betegnes som Bitterhed, talte om Blændværksmillionerne. Og hvorledes er det nu? Er det nu saaledes, at den højtærede Trafikminister kommer her og siger til os: Min Kollega Finansministeren har været saa heldig at hitte 75 Mill. Kr. i et Hjørne af Statskassen, her kommer jeg med dem, og jeg har faaet Lov til at dele disse Penge ud paa Landevejene. Nej, det er jo slet ikke Tilfældet. Den højtærede Minister kommer her som en fattig Per Eriksen uden en eneste rød Øre paa Lommen.

Det, den højtærede Minister kommer med i dette Lovforslag, er en Anvisning paa at laane, hverken mere eller mindre. Nu skal jeg indrømme, at det kan være meget rart at kunne laane, hvis man er i Nød og Betryk, og det kunde jo ogsaa være meget rart for Amtskommunerne og Sognekommunerne, hvis de var i Nød og Betryk, at faa en Anvisning paa, hvorledes de kunde laane.

Men Amtskommunerne og Sognekommunerne er aldeles ikke i Nød og Betryk, naar der er Tale om at udføre saadanne Arbejder, som det her drejer sig om. De fleste af Sognekommunerne og Amtskommunerne føler sig fuldt ud tilfredsstillet med det Provenu af Motorafgiften, som de faar, enkelte har ligefrem efterhaanden Vanskelighed ved at anvende Beløbet i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser. Jeg skal indrømme, at der er andre, for hvem en Laanetransaktion kunde være opportun. Men man har forudset dette, den Gang man vedtog Motorafgiftsloven, og derfor fastsat i denne Lov, at Amortisation og Rentebeløbet af Laan til større Vejarbejder kan medregnes ved Fordelingen af Motorprovenuet.

Nu kan man stille Spørgsmaalet: Har disse Amts- og Sognekommuner Vanskelighed ved at skaffe sig disse Laan? Det foreligger der ikke noget som helst om, og der er heller ikke nogen som helst Oplysninger derom i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg tror, at Forholdet er det, at de Sognekommuner og Amtskommuner, der har ønsket at optage Laan til dette Øjemed — og der er jo flere, der har gjort det —, uden større Vanskelighed har kunnet faa disse Laan.

Saa kunde man jo stille det Spørgsmaal: Men er saa de Laanevilkaar, som Staten nu her kommer og tilbyder, billigere? Nej, der var en Gang, den Gang man var i Opposition, da var der i det socialistiske Forslag beskedent, i det radikale Forslag mere storstilet, Tale om et Rentetab for Staten. Den Gang hed Finansministeren Neergaard,